

Ξαρτησίας άστέρες. Τίνας άλλους άρα γε παρ' υμᾶς
δραιομεν δικαιοτέρον νά τιμῶμεν καί νά ενθυμώμεθα;

Σεις δέ, εὐλογήσατε διά τῶν χειρῶν Σα., ὡς ὁ
Γερμανός καί τῶν λοιπῶν ἀρχιερέων, ὁ θίασος, τὰ ἔπλα
τῶν στρατιωτῶν τοῦ σταυροῦ, οὗτ' ἀνεπετάχτε, ὡς
ἄλλοι, τὸ Λάβραρον εἰς τὸ Μαίναλον καί τὸν Ταύγετον·
ἀλλά προητοιμάσατε τὸν ἀγῶνα, ἠοίξατε τὸ στάδιον
καί ἐνθαβρύνετε τοὺς ἀθλητάς τῆς πίστεως.

Δέν εὐτυχήσατε νά φέρητε εἰς τὴν γῆν τῆς ἐπαγγελ-
σίας τὸν περιούσιον λαόν τοῦ Θεοῦ, ὡς ὁ Ἰησοῦς τοῦ
Ναβῆ· ἀλλὰ διήλθετε μετ' αὐτοῦ ὅλης τῆς αἰχμαλωσίας
τὴν ἔρημον κακουχόμενοι καί συμπάσχοντες, ὡς ὁ
Μωϋσῆς; καί ὁ Ἄαρών.

Δέν προωρίθητε νά ἀποθάνητε εἰς τὸ ἔδαφος τῆς
πυριδος, τὴν ὁποίαν τοσοῦτον ἠγαπήσατε· ἀλλὰ τὰ
ἱερά ὀστέα Σας ἐτάφησαν ὁμοίως ἐπὶ γῆς ὀρθοδόξου.

Πόσον παραλογίζομαι! Ἄν οἱ δίκαιοι εἰς τὸν αἰῶ-
να ζῶσι, Σεις δὲν ἀπεθάνετε, ἀλλὰ ζητε καί θέτετε
αἰώνως ζῆν εἰς τὰς καρδίας τῶν Ἑλλήνων, ὡς οἱ
Γρηγόριοι, οἱ Βασίλειοι καί οἱ Χρυσόστομοι, τὰ οὐρα-
νομήκη σεμιολογήματα, τὰ σκευὴ τῆς ἐκλογῆς,
οἱ διδάσκαλοι τῆς ἐκκλησίας, οἱ φωστῆρες τοῦ
νοητοῦ στερωμάτος. Ἄν ἄλλοι ἐθλυμαστώθησαν δι'
ἐλὸς χαρίσματος, εἰς Σα; ἀπέκειτο νά συνάψητε
εἰς ἐμοῦς ἅπαντα, καί νοῦν ὑπερφυῆ καί λόγου
δύναμιν καί ἐπιστημονικὰς γνώσεις παντοδαπὰς, καί
ζῆλον τῆς εὐσεβείας διάφορον καί πατριωτισμὸν ἀ-
πα ἀμίλλον. Διὰ τοῦτο τὰ ἀθάνατά Σας συγγράμματα
πρόκεινται ὡς λευκῶν εὐθαλῆς καί εὐρύχωρος, ὅπου δρε-
πόμεθα δασιλωδῶς καί τῶν Ἑλληνικῶν μουσῶν τὰ μυρίονα
ἄνθη, καί τοὺς γλυκυχόμεους καρπούς τῆς ἡλικῆς ὡρε-
λείας. Διὰ τοῦτο ἡ δόξα τοῦ δόγματός Σας ἀτανακλάται·
ὡς ἀνέσπερον καί τηλαυγὲς φῶς εἰς ὅλην τὴν πλειά-
δα τῶν νήτων, ὅθεν κατῆγεσθε. Καθῶς δὲ ὁ προ-
κάτοχός Σας Μηνιάτης καί ἄλλοι πάμπολλοι ἀπεδεί-
ξατε καί Σεις; ὅτι αὐτόθι μάλιστα γεννᾶται οὐχὶ μὲν οἱ
ἡ αὐτορυθῆς καί κυδιάνειρα ῥητορεία, ἥτις ἄγει καί φέρει
τοὺς ἀνθρώπου, ἀλλὰ καί ἡ μεγαλοφυΐα καί ἡ με-
γαλοφροσύνη καί ὁ ἀγῶς τῆς ἐλευθερίας ἔρως καί ἡ
ἀληθῆς πρὸ πάντων εὐσεβεία· αὐτόθεν ὠρμήθησαν
πλήθους ἀγαθῶν ἀνδρῶν, οἱ ὅποιοι ἤρριστευσαν κατὰ
γῆν καί κατὰ θάλασσαν ἐπὶ τοῦ Ἑλληνικοῦ ἀγῶνος,
ὡς ὁ ἱστορικός Ἄνδρ. Μεταξῆ; ἀναδειχθεῖς τοσοῦτον
ἀνδρείος ἐπὶ τοῦ πολέμου, ὅσον καρτερικός καί γενναί-
οφρων ἐν καιρῷ εἰρήνης, φιλόπατρις δὲ, εἰπέρ τις ἄλλος.
εἰς πάσας τὰς δεινάς τῆς πατρίδος περιστασίας. Ἄλλὰ
καί οἱ λοιποὶ Ἑπιτανῆσιοι τὰ πάντα εἰσέτι ὑπὲρ τοῦ
Ἑλληνικοῦ δόγματος ἀνέχονται καί ἀτρόμητοι πρὸς
κραταῖαν δύναμιν ἐνδελεχῶς διά τε λόγου καί ἔργων
ἀντιπαραλαίους.

Εἶθε τοιαῦτα πολιτικὰ ἀρεταὶ νά συνάπτωσι διά
παντός τοὺς Ἰονίους Ἑλληνας μετὰ τῶν ὑπονομου-
μένων Ἑλλήνων!

Εἶθε προσέτι οἱ ἀείμνηστοὶ τῆς Ἑπιτανῆσου ἀρχι-
ερεῖς νά χρησιμεύσωσιν ὡς τύπος εἰς τοὺς ποιμενάρ-
χας τῆς Ἑλλάδος.

I. N. Λεβαθεύς.

ΧΡΙΣΤΙΑΝΙΚΟΙ ΠΕΜΒΑΣΜΟΙ

2. 1.

Ἦτο νῦν χειμῶνος· ὁ ἄνεμος ἐφύσα ἐξωθεν·
χιόνες ἐτέκπαζον τὰς ὀροφὰς τῶν οἰκιῶν.

Ἐποκάτω δὲ τινος ἐξ αὐτῶν εἰς σκοτεινὸν καί
νόχωρον δωμάτιον ἐκάθητο ἐργαζόμεναι διά
χειρῶν λευκόθριξ γραῖα καί νέα κόρη.

Ἐκ διαλειμμάτων ἡ δυστυχῆς γραῖα ἐθέριμα
ἐκινῶνδεις χεῖρας τῆς ἐπάνω μικροῦ πυραύλου· λέ-
γε δὲ ὀστράκινος ἐφώτιζε τὴν μικρὰν ἐκείνην κλι-
νῆν καί μία φωτὸς ἀπ' αὐτῆς κατέληγεν ἐμπροσθεν τῆς Παι-
γίας κρεμαμένης ἐκ τοῦ τοίχου.

Ἡ δὲ νεάνις ὑψώσατα τοὺς ὀφθαλμούς; παρε-
πίεσε ἐπὶ τινος στιγμῆς τὴν λευκόθριχον χήραν, εἰπετα
τῇ εἶπε· ὦ μητέρα μου, δὲν ἦτο πάντοτε εἰς τοιαύ-
τῳ γύμνωσιν καὶ ἀθλιότητι!

Εἶχε δὲ τότε ἡ φωνὴ τῆς γλυκύτητά τινα καί
ῖν ἀνεκφραστον.

Ἀπεκρίθη δὲ εἰς αὐτὴν ἡ λευκόθριξ γυνὴ· κόρη
ὁ Θεὸς ἐξουσιάζει τὸ πᾶν· ὅτι γίνεται γίνεται καί
ταῦτα δὲ εἰπούσα ἐσώπηρε πρὸς καιρὸν· ἔ-
παλιν εἶπα·

Ὅτι ἐπιτρήθην τοῦ πατρός Σου, ἠθανόμην ἐπὶ
γόνυτον ὀλίφιν. Ὁλόκληρα εἶη ἔλαιον νυκτὸς
ἡμέρας ἐνθυμουμένη τὴν πρώτην μου εὐτυχίαν
ταλαιπωρουμένη ἀπὸ τὰ παρόντα δεινά, τὰ ἐπὶ
ἐρανταζόμενη. Σὺ μόνη, κόρη μου, ἐμενες πρὸς
μοῦσιν μου·

Ἐπειτα ὁμοῦς διελογίσθην ὅτι ἂν εἶχῃ ὁ πατήρ
καί ἐβλεπε τὴν ἀθλίαν καί μονογενῆ κόρην τοῦ
ταλαιπώρου δούλου, ἡ καρδία του ἤβλεπε συντριβ-
μένη ὡς σκευὸς κεραμῆος πᾶσαν ἡμέραν καί ἤθελον
θνήσκεν διηνεκῶς ὁ ἄθλιος. Συμπέρανα λοιπὸν ὁ
Θεὸς ἐλέησε μὲν ἐκείνην, ἐνέκρινε δὲ νά παιδεύη
εἰς τὸν κόσμον τοῦτον ὡς ἀμαρτωλὸν· ἡμάρτη-
σεν ἔθελον βέβαια πολλαχῶς καί καθότι δὲν ἀνεγνώριζεν
ἐπρεπε τὴν ἀγαθότητα τῆς ψυχῆς του, καί καθότι
τὸν ἐμποδίζον νά θλίβηται καί νά ἀστημονῇ ὅθεν
λάκεις ἐπεθύμησα καί ἐγὼ τὸν θάνατον· ἤθελον
ἀκολουθήσω κατόπιν καί μέχρις ἄβδου, ἂν δὲν ἦ-
μεν τὴν πονιῆν, ἥτις περιμένει τοὺς ἀνάδρους·
χειρας, μάλιστα δὲ ἂν δὲν ἐφρόντιζον ὑπὲρ Σου
πάντων, φιλάτη μευ κόρη!

Ἡ ἀθῶα νεάνις δὲ ἀπεκρίθη· ἀλλὰ κλινῶν
κεφαλῆν· ἔχυσεν ἄφθονα καί θερμὰ δάκρυα, ὅσπερ
βρεξε τὸ βραχῶδες πανίον, τὸ ὅποιον ἐκράτει ἡ
χεῖράς τῆς.

Ἄλλ' ἡ μήτηρ ὑπέλαβεν· ὁ Θεός, ὅστις ἐστὶν
ἀγαθὸς πρὸς αὐτὸν, ἐπειδὴ τὸν ἐκβαλεν ἀπὸ τῆς
λαδα ταύτης τοῦ κλαυθμῶνος, εὐδόκησε αὐτῇ
καὶ ἡμᾶς νά οἰκτιρῆ.

Τίνας ἐλλειπόμεθα ἀπολύτως ἀναγκαίως,
πολλοὶ ἄλλοι στεροῦνται τοῦ παντός; Μᾶς ἴα